

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla dr. Takács Ádám ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Gárdos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gárdos Tamás ügyvéd) által képviselt **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Zala Megyei Bíróság 2007. október 25. napján kelt 5.P.20.257/2006/32. számú ítélete ellen a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint az alperes részéről Pf.4. és Pf.6. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 240.000,- (Kettőszáznegyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A felperes erősáramú szerelői és pékipari technikusi képesítéssel rendelkezik. Hajóépítéssel 2000. évtől foglalkozott és "A" valamint "B" hajóépítő mesterek mellett dolgozott. A felperes 2004.évben elhatározta, hogy ... típusú vitorlánhajók gyártására vállalkozásba kezd. A gyártás elkezdéséhez szükséges pénzügyi fedezet biztosítására üzleti befektetőt keresett, ezért üzleti tervet készített. Eszerint több éves, profi hajóipari múlttal rendelkezik, továbbá megfelelő szakember-gárdával, professzionális, speciális szerszámokkal és gyári sablonokkal. A ... típusú hajó az üzleti terv szerint optimálisan akkor gyártható, ha egyszerre három hajó készül. Ebben az esetben a gyártás 20.000.000,- forint tőkével már elkezdhető, mert ez az összeg biztosítja a hajók olyan készültségi szintre hozatalát, hogy a gyártás további része már banki hitellel finanszírozható lesz. A teljesen felszerelt hajó gyártási költsége 15.000.000,- forint, ezzel szemben legkevesebb 20.000.000,- forintért értékesíthető, így az üzleti haszon 15.000.000,- forintra számítható.

Az alperes ügyvezetője vitorlánhajó vásárlása (gyártása) érdekében a felperest felkereste. Üzleti tárgyalásaik során a felperes üzleti tervét az alperesnek átadta és felajánlotta, hogy vegyen részt a három darab hajó legyártásában, előlegezze meg a gyártás megkezdéséhez szükséges összeget. Ebben az esetben a megrendelt hajót az alperesnek önköltségi áron biztosítja és az üzleti haszonból is részesül. Az alperes vállalta a gyártás megindításához szükséges hitel folyósítását, ennek ellenértékeként azt kérte, hogy a felperes a megrendelt hajót 14.000.000,- forintért biztosítsa, az üzleti haszonból részesedni nem kívánt.

A tárgyalások eredményeként a 2004. december 21-én kelt szerződésben a felperes legfeljebb 22.000.000,- forint összeghatárig a három darab hajó megépítéséhez szükséges anyagok megvásárlását és rendelkezésre bocsátását, továbbá a felperesi vállalkozó díjának kivételével a hajók építésével összefüggésben felmerülő munkadíjak, alvállalkozói díjak kifizetését, a felperes pedig az alperes által megrendelt hajó 2005.május 15-éig történő legyártását és birtokbaadását vállalta. A hajó vételárát 14.000.000,- forintban jelölték meg azzal, hogy a vételárat beszámítják az alperes által megelőlegezett gyártási költségekbe, a fennmaradó 8.000.000,- forintot pedig a felperes 2005. június 30-áig megfizeti. A szerződés biztosítékeként az alperes a megállapodásban kikötötte, hogy követelésének erejéig a szerződés tárgyát képező hajókat, továbbá a vállalkozó tulajdonát képező és mellékletben felsorolt szerszámokat, gyártási eszközöket birtokba vehesse, illetőleg az alperes javára a fenti eszközökre vételi jogot is alapítottak. A szerződéskötés után szerzett információira figyelemmel az alperes további biztosítékot kért a felperestől. A felek 2005. január 6-án megállapodtak abban, hogy a felperes érvényes vállalkozói igazolványát, továbbá a műhelyre vonatkozó érvényes szerződését és a bérleti díj fizetésének igazolását a felperesnek bemutatja és hiteles számlával igazolja a fedezetként felajánlott eszközök tulajdonát is. Kötelezettséget vállalt a felperes arra is, ha az alperes tulajdonát képező anyagok, termékek elvesznek, vagy a szerződést súlyosan megszegi, úgy a szerződés biztosítékeként kellő anyagi fedezettel rendelkező kezeseket is biztosít.

A szerződés teljesítése során a felek között a viszony elromlott. A felperes a gyártással késedelembe esett, az alperes a vitorlášajót 2005. szeptember 12-én vette birtokba, majd hibás teljesítés miatt a felperessel szemben a Keszthelyi Városi Bíróságon peres eljárást kezdeményezett. "D" közjegyző előtt felvett okiratban a felperes az alperessel szemben fennálló 8.228.622,- forint tartozásának megfizetésére részletfizetést vállalt. A felperes fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az alperes a közjegyzői okirat alapján a felperes ellen végrehajtási eljárást kezdeményezett.

A felperes a 2006. február 13-án benyújtott keresetében a 2005. január 6-ai jegyzőkönyvvel módosított 2004. december 31-ei megállapodást a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között fennálló értékaránytalanság (Ptk.201.§. (2) bekezdése) címén megtámadta. Hivatkozott a megállapodás uzsorás jellegére (Ptk.202.§.), továbbá arra is, hogy a szerződés a jóerkölsbe ütközik (Ptk.200.§.(2) bekezdése). Az eredeti állapot helyreállítása körében annak megállapítását kérte, hogy az alperes által a vitorlášajók gyártásához kifizetett pénz és az ennek ellenértékeként kapott hajó értékarányos, így további fizetési kötelezettsége az alperessel szemben nincs. Elismerte, hogy az általa készített üzleti tervben a ... típusú vitorlášajó gyártási költségét 15.000.000,- forintban jelölte meg. Az előállítási költség azonban függ a beszerelt anyagok minőségétől és így árától, az alperes pedig utóbb a tervezettnél drágább anyagok és alkatrészek beépítését kérte. Ennek következtében a legyártott és az alperes birtokába adott vitorlášajó értéke valójában 25.000.000,- forint volt, szemben a szerződésben kikötött 14.000.000,- forintos vételárral, így a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti értékkülönbség feltűnően nagy. A szerződés megkötésekor anyagi helyzete „szorult és válságos” volt. Az alperes erről a tényről tudott és ezt a helyzetet kihasználva kötötte meg vele az értékaránytalan szerződést. Álláspontja szerint a fent kifejtett okok miatt pedig a megállapodás a jóerkölsbe is ütközik. Sérelmezte azt is, hogy az

alperes a megállapodásban, de különösen annak 2005. január 6-ai módosításában a maga javára túlzott mértékű biztosítékot kötött ki. A szerződés teljesítése során az alperes finanszírozási kötelezettségének csak késve és késedelmesen tett eleget, a gyártáshoz szükséges anyagokat időben nem bocsátotta a rendelkezésére, ennek tudható be az is, hogy a gyártási ütemtervet nem tudta tartani és végső soron ez okozta a későbbi finanszírozási problémákat is. A feltűnő értékaránytalanság megállapítása iránti igényérvényesítésével pedig nem késett el, mert 2005. szeptember 12-én teljesített, ehhez képest a pert 2006. február 13-án megindította. A szolgáltatás tárgyának, azaz a vitorláshajó értékének megállapítására szakértői vélemény beszerzését kérte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadása elkészt, a szerződésben kikötött szolgáltatás és ellenszolgáltatás között pedig feltűnő értékaránytalanság nincs. A felperes a gyártás finanszírozásának ellenértékeként azt vállalta, hogy a megrendelt vitorláshajót részére önköltségi áron gyártja le. Az önköltségi árat pedig a felperes üzleti tervében maga jelölte meg 15.000.000,- forintban. Vitatta, hogy a 2005. szeptember 12-én birtokba vett vitorláshajó értéke 25.000.000,- forint lenne. A felperes egyébként is késve és hibásan teljesített, a hajó hibáit más szakemberrel javíttatta ki. A szerződéskötéskor a felperes megtevesztette, utóbb jutott csak tudomására, hogy a felperesnek szakirányú képesítése, hajó gyártására vállalkozói igazolványa nincs, az üzleti tervben sajátjaként feltüntetett szerszámoknak nem tulajdonosa, jelentős tartozásai vannak, ezért kért a felperestől további biztosítékot, éppen azért, mert a felperes a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez nem járult hozzá. A szerződés megkötésekor a felperes szorult, elnehezült anyagi helyzetben nem volt, de ha így is lett volna, erről ő nem tudott, a felperes szorult anyagi helyzetét nem használta ki, a szerződést lényegében az ő kérésére, a felperes üzleti terve szerint kötötték meg. A szerződéssel ő károsodott, mert a felperesnek több mint 25.000.000,- forintot kifizetett, ennek ellenértékeként pedig egy hibás és befejezetlen hajót kapott, a felperes a mai napig is több millió forinttal tartozik.

Az elsőfokú bíróság a 2007. október 25.napján kelt 5.P.20.257/2006/32. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg az alperes részére 15 nap alatt 800.000,- forint perköltséget. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felek között atipikus szerződés jött létre, amely vegyíti a vállalkozás, adásvétel, kölcsönszerződés, de a polgári jogi társaság elemeit is. A szerződésben leginkább a kölcsönszerződés tartalmi jegyei fedezhetők fel, ezért a bíróság a felek megállapodását a kölcsönszerződésben foglalt szabályok alapján bírálta el. Kifejtette, hogy a felek nem adásvételi szerződést kötöttek, így a feltűnő értékaránytalanság megállapításánál az alperes által birtokba vett hajó forgalmi értékének vizsgálata szükségtelen volt. A felperes a Pp.164.§. (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem bizonyította sem az előnytelen szerződés megkötését, sem azt, hogy szorult anyagi helyzetben volt, és azt sem, hogy anyagi helyzetéről az alperes tudott és ezt kihasználta. A felek megállapodása így nem uzsorás szerződés, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás között pedig feltűnő értékkülönbség nincs, ezért a szerződés a jóerkölcsöt sem sértheti. A felek a szerződés teljesítésével kapcsolatos jogvitájukat egyéb módon érvényesíthetik, de a szerződés teljesítése során felmerült körülmények a szerződés érvényességét nem érinthetik.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felek között létrejött szerződést kölcsönszerződésnek minősítette és a jogvitát ennek alapján bírálta el. Véleménye szerint a Pp.164.§. (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a hajó forgalmi értékének megállapítására - indítványa ellenére - szakértői véleményt nem szerzett be. A szakértő kirendelésére tett kérelmét továbbra is fenntartotta, ha pedig a szakértői vélemény beszerzése a másodfokú eljárás keretében nem lehetséges, abban az esetben - véleménye szerint - az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Egyebekben - kereseti kérelmének alátámasztására - az elsőfokú eljárás során már részletesen előadott és ismertetett érveit tartotta fenn.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében a felperes személyes költségmentességének megvonását kérte, és az alperes kötelezését a feljegyzett eljárási illeték megfizetésére. Ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását indítványozta.

- o - o - o -

Előrebocsátja az ítélőtábla, hogy az elsőfokú ítélet elleni fellebbezést a Pp.256/A.§.(1) bekezdésének f./ pontja és (3) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan újabb tényre vagy körülményre, amely az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására alapot adna. A Győri Ítélőtábla az elsőfokú bíróság jogi indokolását az alábbiakkal egészíti ki:

A felek 2005. január 6-án módosított és 2004. december 1-jén kötött megállapodása valóban atipikus, a Ptk-ban nem szabályozott szerződés, amely több szerződés - így kölcsön, vállalkozás, adásvétel, de polgári jogi társaság - elemeit is vegyíti. Az alperes fő kötelezettsége az volt, hogy a három darab hajó gyártásának megkezdéséhez szükséges 22.000.000,- forint hitelt biztosítsa, míg a felperes kötelezettsége az volt, hogy a hitelt visszafizesse, egyrészt a szerződésben 14.000.000,- forint értékben meghatározott hajó legyártásával és átadásával, másrészt az így fennmaradó 8.000.000,- forint visszafizetésével.

A felperes keresetében a 2004. december 21-ei szerződést három jogcímen támadta. A szerződés uzsorás jellegének (Ptk.202.§.) megállapításához objektív és szubjektív feltételek együttes megléte szükséges, közülük ha bármelyik hiányzik, a szerződés uzsorás jellegének megállapítására törvényes lehetőség nincs. Az uzsora megállapításának egyik objektív feltétele, hogy a szerződő fél gazdasági helyzete válságos legyen, a szubjektív feltételek pedig hogy az ellenérdekű fél ezt célzatosan kihasználva olyan előnyhöz jusson, amely őt

egyébként nem illelné meg. A feltételek fennállását a Pp.164.§-ának (1) bekezdése szerint az arra jogot alapító félnek kell hitelt érdemlően bizonyítania. (A Legfelsőbb Bíróság EBH.2001.430.szám alatt közzétett Gfv.I.33.080/1999.számú eseti döntése.) A szerződés megtámadására okot adó körülménynek pedig a szerződés megkötésének az időpontjában kell fennállnia, a szerződés megkötése után bekövetkezett változásokat valamint a szerződő feleknek a szerződés teljesítése során tanúsított magatartását az érvénytelenség vizsgálata során figyelmen kívül kell hagyni.

Annak megítélése során, hogy valamelyik szerződő fél a szerződés megkötésének az időpontjában elnehezült anyagi helyzetben volt-e, nem a fél szubjektív érzete számít, hanem az, hogy a feltárt tényekből szorult anyagi helyzetére alappal lehessen következtetni. A felperes a perben nem bizonyította szerződéskötéskori elnehezült anyagi helyzetét. Erre önmagában abból a tényből, hogy korábbi munkái alapján más vállalkozókkal szemben tartozásai voltak, továbbá a hajók gyártásához, a termelés beindításához üzlettársra volt szüksége, alappal következtetni nem lehet. Az elnehezült anyagi helyzet bizonyítására becsatolt iratok, így a **Helység 1** Nagyközség Jegyzőjének 2006. június 13-ai, valamint 2007. július 3-ai határozata, továbbá a 2005. november 29-ei foglalási jegyzőkönyv a szerződéskötés időpontja után keletkeztek, ezek visszamenőlegesen a szerződéskötéskori szorult anyagi helyzetét nem bizonyítják. A felperes azt sem igazolta, hogy szerződéskötéskori anyagi helyzetét az alperes ismerte volna. A felperes házastársa (19. sorszámu jegyzőkönyv) tanúvallomásában maga adta elő, ha voltak is anyagi gondjaik a szerződéskötés időpontjában, azt a „családban tartották, kifele nem dicsekedtek vele”. A felperes üzleti terve pedig magát egy olyan vállalkozónak tüntette fel, aki hosszabb ideje sikeresen gyárt hajókat és a gyártáshoz szükséges speciális szerszámok és gyári sablonok tulajdonosa.

Annak megítélése során, hogy a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség (Ptk.201.§. (2) bekezdése), valamennyi körülményt vizsgálni kell, nemcsak a forgalmi viszonyokat, hanem a feleknek a szerződéskötést megelőző tárgyalásait, továbbá a szerződéskötéssel elérni kívánt céljait is. A szerződésben a felek az alperes javára legyártandó hajó vételárát nem forgalmi értékben, hanem „önköltségi” árban határozták meg. Az „önköltségi” ár a felek viszonylatában azt jelentette, hogy a felperes a hajó vételárában nem érvényesítette az őt egyébként megillető vállalkozói díjat és üzleti nyereségét. A lemondás azonban ellenszolgáltatás ellenében történt, hiszen ennek fejében az alperes megelőlegezte nemcsak saját, de további két hajó gyártásának megkezdéséhez szükséges költségeket, anélkül, hogy a folyósított hitel után kamatot vagy egyéb költséget kikötött volna és az üzleti haszonból sem kért részesedést. Az alperes az egyébként jelentős összegű hitel folyósításával üzleti kockázatot is vállalt, szolgáltatása ellenértékeként jogosan tarthatott ezért igényt a felperes részéről nyújtandó ellenszolgáltatásra, azaz a vállalkozói díjról és üzleti haszonnál való lemondására.

A feltűnő értékaránytalanság megállapításánál a forgalmi értékből kell valóban kiindulni, de ez a módszer jelen esetben - figyelemmel a felek atipikus szerződésére is - nem volt alkalmazható. A felperes azt maga sem állította, hogy a hajó gyártási költségét, „önköltségi árát” az üzleti tervében rosszul határozta volna meg, csupán arra hivatkozott, hogy a gyártás

során az alperes a tervezettnél drágább alkatrészek beépítését kérte. Ha ez így volt és az alperes utólagos módosítása a gyártási költség („önköltség”) összegét megemelte, ez nem a szerződés megtámadására ad alapot, hanem arra, hogy a felek a szerződés alapján egymással elszámoljanak.

Helyesen utasította el ezért az elsőfokú bíróság a felperesnek a hajó forgalmi értékének meghatározása érdekében indítványozott szakértői vélemény beszerzését. Ha pedig a felperes üzleti lehetőségét rosszul mérte fel, vagy a munkavégzés során munkáját rosszul szervezte meg és így nyeresége nem képződött, ez utóbbi a szerződéskötést követően bekövetkezett változás a szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanság megállapítására nem ad alapot. Az sem szolgálhat a feltűnő értékaránytalanság megállapítására, illetőleg a szerződés uzsorás jellegének megállapítására, hogy az alperes a felperes szerződésszerű teljesítésének kikényszerítése érdekében maga javára a szerződésben több biztosítékot is kikötött.

A Ptk.200.§.(2) bekezdése szerint semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. A jóerkölcs fogalmát maga a Ptk.részletesen nem szabályozza. A törvény miniszteri indokolása szerint jóerkölcsbe ütközőnek minősül az a szerződés, amelyet jogszabály ugyan nem tilt, de amelynek tárgya, vagy az általa elérni kívánt cél, a benne foglalt kötelezettségvállalás vagy érte ellenszolgáltatás felajánlása az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan sérti, amely tehát az általános társadalmi megítélés szerint is egyértelműen tisztességtelennek és elfogadhatatlannak tekintendő.

Olyan szerződés minősül tehát jóerkölcsbe ütközőnek, amely nem felel meg a tisztességről, jóerkölsről általánosan kialakult elvárásoknak, és amely a társadalom erkölcsi rosszállását vonja maga után. E körülményeknek a szerződéskötéskor kell fennállnia, de a bíróság a szerződéskötést megelőző folyamatokat, a szerződéskötés körülményeit, a feleknek a kialakult helyzetét, ténybeli és jogi ismereteit, az elérni kívánt céljukat külön-külön és együttesen is vizsgálja. A jóerkölcsbe ütköző tényállási elemeknek a szerződés mindkét oldalán eljáró felek terhére kimutathatóknak kell lennie. (Fővárosi Ítéletábrla Pf.VI.20.267/2003/3. számú eseti döntése.)

A felperes nem bizonyította, hogy az alperes a szerződés megkötésekor a felperes szorult anyagi helyzetét kihasználva a maga számára feltűnően aránytalan előnyt kötött ki. A felperes a szerződés jóerkölcsbe ütközésének alátámasztására további indokra nem is hivatkozott. A szerződésnek fent ismerttetett tartalma, célja, az azért vállalt ellenszolgáltatás jellege pedig az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan nem sérti, így a szerződés a jóerkölcsbe sem ütközött.

A Ptk.201.§. (2) bekezdése szerint, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között anélkül, hogy az egyik felet az ajándékozás szándéka vezetné, a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség, a sérelmet szenvedett fél a szerződést megtámadhatja. A Ptk.236.§. (2) bekezdés c./ pontja értelmében a megtámadási határidő megkezdődik a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén a sérelmet szenvedő fél teljesítésekor. A vitorláshajót az alperes 2005. szeptember 12. napján vette birtokba, ehhez képest a felperes a

keresetét 2006. február 13-án benyújtotta, így igényérvényesítése nem késett el. A keresete azonban érdemben alaptalan, mert a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között a szerződéskötés időpontjában feltűnő értékaránytalanság nem állt fenn, e körben az ítéletábra utal a korábban már kifejtett jogi álláspontjára.

A Pp.240.§. (1) bekezdése szerint a fellebbező fél ellenfelét a fellebbezési tárgyalásra szóló idézésben arra is figyelmeztetni kell, hogy a fellebbezésre vonatkozóan ellenkérelmet terjeszthet elő, ha pedig a fellebbezéssel megtámadott ítélet megváltoztatását is kívánja - annyiban, amennyiben az ítélet elleni fellebbezésnek helye van - csatlakozó fellebbezést nyújthat be. A Pp.86.§. (1) bekezdése alapján a költségmentességet kérelemre a bíróság engedélyezi, és a bíróság határoz az engedélyezett költségmentesség visszavonása tárgyában is. A fél részére személyes költségmentességet engedélyező végzés ellen fellebbezésnek nincs helye (Pp.233.§. (3) bekezdés b./ pontja), a költségmentesség engedélyezése iránti kérelmet elutasító, vagy azt utóbb megvonó határozattal szemben pedig csak az érdekelt fél élhet fellebbezéssel. Önálló fellebbezési jog hiányában pedig az alperes a személyes költségmentesség megvonása érdekében csatlakozó fellebbezéssel sem élhetett, ezért az ítéletábra a csatlakozó fellebbezés érdemi vizsgálatát mellőzte.

A kifejtettekre figyelemmel a Győri Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban is pereszes felperes a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§. (1) bekezdése szerint köteles megfizetni a jogi képviselővel eljáró alperes másodfokú képviseleti költségének összegét. A Győri Ítéletábra az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§. (2) (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével áfa-val együtt 240.000,- forintban állapította meg.

A felperes az elsőfokú eljárás során személyes költségmentességben részesült, így a személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000,- forint fellebbezési illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13.§. (1) bekezdése és 14.§-a szerint az állam viseli.

Győr, 2008. évi október hó 30. napján

Dr. Szalai György sk.

Dr.Hammer Sándor sk.

Dr. Farkas Attila sk.

a tanács elnöke
előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: